

OPIEKUN

(Chronic)

W KINACH OD 29 KWIETNIA 2016

DYSTRYBUCJA W POLSCE

Al. Wojska Polskiego 41/43, 01-503 Warszawa
tel.: (+4822) 536 92 00, fax: (+4822) 635 20 01
e-mail: gutekfilm@gutekfilm.pl <http://www.gutekfilm.pl>

OPIEKUN CHRONIC

Reżyseria i scenariusz

Michel Franco

Zdjęcia

Yves Cape

Scenografia

Matthew Luem

Kostiumy

Diaz

Montaż

Michel Franco

Julio Perez IV

W rolach głównych :

Tim Roth
Sarah Sutherland
Robin Bartlett
Rachel Pickup
Michael Cristofer
David Dastmalchian

David
Nadia
Martha
Sarah
John
Bernard

Producenci

Gabriel Ripstein
Michel Franco
Moisés Zonana
Gina Kwon

Produkcja

Lucía Films
Videocine
Vamonos Films
Stromboli Films

Meksyk / Francja
rok produkcji: 2015
czas trwania: 93 min
1.85 – Dolby Digital
Kolor

OPIS FILMU

Tim Roth w nowym filmie Michela Franco, twórcy znanego z polskich kin filmu „Pragnienie miłości” (Después de Lucía), laureata nagrody głównej sekcji *Un Certain Regard* na festiwalu w Cannes 2012.

David jest pielęgniarzem, na co dzień opiekuje się nieuleczalnie chorymi pacjentami. Traktuje swój zawód jak powołanie i z każdą osobą, którą się zajmuje, nawiązuje silną emocjonalną więź. Poza pracą jest samotnym, zamkniętym w sobie człowiekiem, strzegącym tajemnicy swojej przeszłości. Każdego ze swoich pacjentów potrzebuje równie mocno jak oni jego.

GŁOSY PRASY

Tim Roth jako David jest doskonały. Spokojny i tajemniczy, skrywający prawdę o sobie, ale promieniujący przeżyтым smutkiem i cierpieniem.

The Guardian

Zniewalający film.

Screen International

Z tym filmem zidentyfikuje się wielu widzów. Będzie on w nich rósł po seansie, z każdą godziną i każdym dniem.

Variety

Czułe, ale pozbawione sentymentów, jak i drastycznych obrazów, spojrzenie na doświadczenie będące udziałem zbyt wielu osób.

The Playlist

Roth jest wspaniały.

Time Out London

Jeden z ciekawszych tytułów pokazanych w Cannes, a sam Franco to bez dwóch zdań talent, który należy bacznie obserwować.

Stopklatka.pl

Doświadczenie absolutnie przesywające i niezapomniane.

Areyouwatchingclosely.pl

Intymny i niepokojący.

En Filme

REŻYSER O FILMIE

Trzy lata temu moja babcia miała wylew, w efekcie którego sparaliżowało połowę jej ciała. Skazana na to, by spędzić resztę życia w łóżku, stała się zależna od pomocy innych. Nawet mówienie stało się niemożliwe.

By nie czuła się samotna, każdego dnia przy jej łóżku stawiali się bliscy. Ale osobą, która naprawdę się nią zaopiekowała, była jej pielęgniarka. Ta obca osoba natychmiast wkroczyła w sferę jej fizycznej i emocjonalnej intymności, pomagając babci w podstawowych, codziennych czynnościach. Myła ją, karmiła, zmieniała pieluchę oraz cewnik, i robiła wiele innych trudnych, nieprzyjemnych, a często upokarzających rzeczy.

Te dwie kobiety zbudowały swoją relację przy pomocy znaków, gestów i słów, których nie rozumiał żaden inny członek rodziny. Część z nas czuła frustrację, bezsilność, a nawet zazdrość z powodu tych zażyłych stosunków między pielęgniarką i babcią. Czasami prowadziło to do spięć i kłótni pomiędzy jej dziećmi i wnukami.

Wkrótce pielęgniarka stała się także emocjonalnym wsparciem dla babci oraz pośrednikiem w jej kontaktach z nami.

Była ostatnią osobą, która widziała ją żywą, towarzysząc jej w końcowych chwilach agonii o trzeciej nad ranem. To ona przygotowała ją do pogrzebu, bo żadna z jej córek nie miała ani siły, ani wiedzy, jak obchodzić się z martwym ciałem.

Po sześciu miesiącach opieki nad moją babcią jej pielęgniarka trafiła do nowego pacjenta. I choć jej praca na rzecz naszej rodziny się skończyła, odwiedzała nas w okresie żałoby, by okazać solidarność i współczucie. W jej oczach widać było wielki smutek. Opłakiwała babkę tak samo jak my.

Jej wizyta bardzo mnie poruszyła i chciałem się o niej czegoś dowiedzieć. Opowiedziała mi o rzeczach, których nie wiedziałem o babci. Mimo że przecież była przy niej tylko przez kilka miesięcy. Ta kobieta zbliżyła się do nas tak bardzo, że zrozumiała wewnętrzną dynamikę naszej rodziny, naturę naszych konfliktów i dziwactw.

Powiedziała mi, że od dwudziestu lat pracuje ze śmiertelnie chorymi pacjentami. Śmierć oraz strata stały się częścią jej życia, praca zmusiła ją do konfrontowania się z trudnymi uczuciami, które sprawiły, że zaczęła cierpieć na chroniczną depresję.

Pomimo tego nie chciała wykonywać innego zawodu. To było jej życie i kariera. Od razu po zakończeniu jednej pracy szukała innego śmiertelnie chorego pacjenta, by żałobę zastąpić opieką, która pomagała jej wrócić do życia.

UWAGI DOTYCZĄCE PRODUKCJI

Podobnie jak w przypadku moich poprzednich filmów, starałem się, by był on maksymalnie realistyczny. Łączenie na planie aktorów zawodowych z amatorami, niemającymi doświadczeń z filmem, pozwala na osiągnięcie takiego efektu.

W rolach pielęgniarek wystąpiły prawdziwe pielęgniarki, przenosząc na ekran swoje prawdziwe zaangażowanie.

Tim Roth, który gra głównego bohatera, Davida, przygotowywał swoją rolę, pracując z prawdziwymi pacjentami i podejmując się zadań, które należą do codziennych obowiązków pielęgniarskiego.

To postać pełna sprzeczności. Jego stan emocjonalny zmienia się dzięki relacjom z pacjentami i zdarza mu się przekroczyć tę ciekawą granicę między tym, co powinien robić, a tym, czego nie.

Kamera podąża za głównym bohaterem i jego pacjentami, pomijając wszystko, co mogłoby odciągać uwagę od centralnego tematu, którym jest depresja pielęgniarskiego i emocjonalny stan jego pacjentów.

SYLWETKA REŻYSERA

Michel Franco, urodzony w 1979 roku w Meksyku. Pierwsze filmy krótkometrażowe zaczął robić tuż po studiach w 2001 roku. Jego „Cuando sea grande”, zrealizowane w ramach kampanii antykorupcyjnej, pokazywało blisko 500 kin w całym Meksyku. Nakręcony dwa lata później „Między nami” („Entre dos”) otrzymał główną nagrodę na festiwalu w Huesca oraz wyróżnienie dla najlepszego filmu krótkometrażowego na festiwalu w Dreźnie.

W tym samym czasie założona przez Franco firma produkcyjna Pop Film – przekształcona w 2011 w Lucía Film – realizowała reklamy i wideoklipy. W 2009 roku powstał jego pierwszy film fabularny „Daniel & Ana”, który zadebiutował w sekcji *Quinzaine des Réalisateurs* w ramach Międzynarodowego Festiwalu Filmowego w Cannes. Obraz trafił potem do programów festiwalu na całym świecie, a prawa do jego kinowej dystrybucji kupiły takie kraje, jak Meksyk, Hiszpania, Francja, czy Stany Zjednoczone.

Kolejny film Franco – „Pragnienie miłości” („Después de Lucía”) – otrzymał nagrodę sekcji *Un Certain Regard* na MFF w Cannes. Późniejszy o trzy lata „Opiekun” trafił już do Konkursu Głównego tego prestiżowego festiwalu, gdzie otrzymał nagrodę za Najlepszy Scenariusz.

Wybrana filmografia:

2009 – Daniel & Ana / Daniel y Ana

2012 – Pragnienie miłości / Después de Lucía

2015 – Opiekun / Chronic